

Budapesti levelek.

Írja: NÁDOR JENŐ.

A tanév befejeződése és a rekkenő hőség aktuális tette a nyaralást. Pest gazdagai elhúzóznak nyári üdülésre. Mert csak a gazdagokról, milliánosokról és milliárdosokról van szó. Hiszen bárhová utazik az ember nyaralásra, mindenütt súlyos százezres költségekkel kell számolni, ha egyszer magyar koronával indul. S teljesen közömbös, hogy hová megy. Ausztriában aranykoronákban állapítják meg a penzió árát, az olaszok hiába hirdetik, hogy 25—30 líráért adnak napi ellátást, ha ezt átszámítjuk, sokjegyű számjegyeket kell leírni. A különböző valutájú országok közül még mindig Németországot tartják a legolcsóbbnak. A németek nem emelik olyan gyorsasággal az árakat, ahogy a márka hanyatlak és ezen mindig lehet keresni. De azért sokan vannak, akik jó valutájú országokba mennek. Itáliának, Svájcnak, Franciaországnak bőven jutnak magyarok. Valósággal láz fogta el az embereket Párisba menni. A sok eszterdai elzárkózottság után, a háborús évek szomorú lemondása után, azoknak a napoknak felejthetetlenül fájdalmas, mégis boldog emlékezetű szentimentalizmusa

után, amikor Emőd Tamás hangulatos dalát dudolgtatjuk szomorúsággal: Párisba nem megyünk drágám többé ..., elemi erővel tört ki a vágy a Szajnaparti csodaváros után, a Montmartre kedves művészkereszmái, a Bois szindus-pompájú sétautjai, Versailles angyali parkja után. Szinte népvándorlásszerűen mennek Párisba. A menet élén írók, színészek, művészek vezetnek. Mindenki megy és mindenkinek vannak új felfedezései, nagyszerű tapasztalatai, hasznosítható tanulságai Párisból.

Sokan vannak, akik elmennek, többen, akik itthon maradnak. A magyar fürdőhelyek — beh megfogyaalkoztak —, zsufolásig tele vannak. Vezet közöttük Siófok. A pesti parvenük, a meghízott terezvárosi polgárok nyaralóhelyéből nagyobb szabásu, a modern élet lüktető izgalmait kielégítő üdülőhely kezd kialakulni. Strandját pompásan kiépítették, homokhegyet hordtak a kabinok elébe és jazzbandot kerítettek a fő partjára, hogy délelőtt, délután bömbölje a shimmy melódiákat. De ez a legkevesebb. Hanem alapítottak játékkaszinót. Ez az egyetlen klub Magyarországon, ahol a jeu a nőknek is szabad. A többit tessék elképzelni. Asszonyok, leányok bakkozhatnak meg chemineshetnek!

Régen, nyáron, amikor a szalmaözvegyek a Jardin de Parisban kóstollák ki a szabadság sok örömét, szerények voltak az emberek és szerények a szokások. Egy-két üveg pezsgő után az éjszaka tündereit végigkocsiztatták a Stefánia-uton. Megkerülték a vizitornyot és mire reggel a városban a milimásik és szemeteskoscsik jártak kapuról-kapura, mindenki otthon volt, vagy a maga, vagy az egymás lakásában. Most új szokás kapott lábra. Éjfélkor a mulatók előtt autóba szállnak hölgyek, urak és másfél óra múlva lenn vannak Siófokon a játékkaszinóban. Reggel azután, kinek mint kedvezett a szerencse, vagy autóm jönnek vissza, vagy személyvonat harmadik osztályban. — ha ugyan sikerül annyit költségment szerezniök.

*

A színházi szezonnak is vége. Már csak két színház van nyitva. A Vigaszínház, ahol Rudolf Lothar malacságát, A zsványt játszák, mert ilyet nyáron is megnéznék és a Fővárosi Operett Színház, ahol a Három gráciának harmincadikon túl levő előadásai is zsufolt házak előtt folyik. Tizenkilencedikén azonban megnyílik Bárdos Arthur dr. színháza, a Renaissance-színház. A kánikula ellenére is megnyitja kapuit, mert slá-

gerszámba menő darabja van. Vajda Ernőnek, aki hallatlan termékenységgel ontja a darabokat és előnti vele a kontinens majd minden nagyobb színházát és filmgyárát, Trónörökös című drámáját mutatják be. A darab a mayerlingi tragédiát dolgozta föl a színpad számára. A dráma nem most készült, tiz eszterdeig hevert Beöthy László íróasztala fiókjában. Nem lehetett előadni, bár a szerző háromszor is átdolgozta művét, hogy elvegyen minden bántó célszót, a darab abban az időben, amikor nem volt semmiféle előzetes színházi cenzura, nem került el csak a főpróbáig, bemutatás nélkül levették a műsorról, mert nem akarták az öreg király érzékenységét megbántani. Azóta nagyon fordult a világ, diplomaták, az udvari arisztokrácia előkelő tagjai mondották el Rudolf trónörökös és Vecseri Mária bárónő szerelmes tragédiájáról mindazt, amit eddig képecsés titok leplezett. Most már semmi nem fészélyezi a tragédiáról való leleplezőket és a pesti színházigazgató is elérkezettnek látja az időt, hogy eszterként eljátszassa azt a szomorú történetet, amely egy rettenetes éjszakán a mayerlingi vadászkastélyban lejátszódott.

A darabnak nyilván nagy sikere lesz,

Ha nem is művészi, mégis vonzani fogja a publikumot, amely sohasem tudta nagyemberek szerelmi ügyei iránt érzett kíváncsiságát fékezni.

Bár léha és mulatnivágyó Pest népe, komoly dolgok iránt is rengeteg érdeklődő van. A sportot minden ágazatában sokan, egyre nagyobb számban többen figyelik. Egy-egy futball-meccsnek, vagy atlétikai viadalnak éppen úgy megvan a maga közönsége, mintegy színházi bemutatonak. A sportközönség figyelme Göteborg felé irányul. Ez az előolimpiász, ha nem is tudta a világ minden nemzetének összes jó atlétáit összesorakoztatni, mégis számottevő a nemzetközi sportéletben. A magyarok sok reménységgel, nagy versenykedvvel indultak utnak, sajnos azonban nem sok sikerrel szerepeltek. Se a futók, se az uszók nem tudták még itthon mutatott eredményeiket sem megjavítani, a világrekord elérésétől pedig tulmessen maradtak. Éppen csak, hogy két birkozó nyert első díjat. Az egyik a nehéz középsúlyu Varga Béla dr., aki a sportszereplésen kívül is jóhangzásu ember, mert a Dollinger-klinikának asszisztense és a pehelysúlyu, fiatal Radvány Ödön. A többiek a sokakat csodált Kurunczy Lajos, a nagy reményekre jogosított Gerő Ferenc nem tudták igazi formájukat megmutatni. A sikertelenségnek sok minden oka van, nem utolsó sorban az, hogy az Atlétikai Szövetség nem fordított elegendő gondot a tréningre. Göteborg után talán mégis történik valami és a jövő évi párisi olimpiádon jobb körülmények között állanak a mezőnybe a magyar színeket viselő atléták.